

Walter Fürst woonde in een groot huis op de Markt. Van aan zijn deur had hij de paal zien oprichten en een vriend kwam hem vertellen wat het bevel van Gessler inhield.

Fürst ging toornig in zijn woning. In een achterkamer zat een jonge man. Zijn gelaat had 'n sombere trek. 't Was Arnold Melchthal, die hier een schuilplaats gevonden had, maar zich niet op straat mocht vertonen.

— Nog geen nieuws uit Unterwalden ? vroeg hij aan Fürst.

— Neen, vriend...

— Nog geen bericht omtrent het lot van mijn arme vader ! O ! ik zal zelf gaan...

— Om in de handen van de verspieters te vallen en u aldus over te leveren aan de beul van Landenberg ?

— Maar ik houd het niet langer uit... Wat is er met vader gebeurd ?

— Gij moet nu gelaten de gevolgen van uw daad dragen. Uw geweld...

— Verwijt ge me dat ? onderbrak de jongeling.

— De jeugd is zo onberaden. Zij handelt eerst en denkt daarna.

— Maar hebben wij geen vrije ziel ? O ! toen die schelm mij toesnauwde, dat wij, boeren, zelf onze ploeg konden trekken...

— 't Is waar, hoe zou de jeugd zich bedwingen, als ouderen hun vingers voelen jeuken ?

De klopper van de voordeur bonsde...

— Blijf hier, zei Fürst. Wij kunnen niet voorzichtig genoeg zijn. Ge moogt u niet tonen.

Hij deed open en zag Werner Stauffacher.

— Welkom, vriend, treed binnen, zei Fürst verheugd.

En toen hij de bezoeker in een zijkamer had gelaten, vroeg hij :

— Wat voert u herwaarts ?

— Mijn hart verlangt u te spreken.

— Zoals het mijne u...

Beide mannen keken elkander in de ogen en ze lazen hun innerlijke gedachten...

— 't Gaat over onze verdrukking, hé ? hernam Walter Fürst.

— Is de maat niet vol ? Overall klinkt geweevlaag... O ! weet gij alles, wat er in ons land geschiedt ?

— Hier bouwt Gessler een slot, om ons te kerkeren.

— En bij ons heeft hij er reeds een. In Unterwalden heerst Landenberg als een tiran... Hij wilde Arnold Melchthal zijn ossen ontnemen.

— En wat deed hij met de vader ? vroeg Fürst gejaagd.

— De vader ontbood hij in zijn kasteel, en hij eiste dat de oude Hendrik hem de verblijfplaats van zijn zoon zou melden... En toen de grijsaard dit niet kon, liet de dwingeland de beul komen...

— Stil... zeg niets meer ! hernam Fürst op gedempte toon.

Maar Stauffacher lette niet op die wenk en vervolgde luid, in de weer opplaaierende verontwaardiging :

— Landenberg liet de oude Hendrik de ogen uitsteken...

— Grote hemel !

Plots stormde Arnold binnen...

— De ogen uitsteken ! huilde hij... O ! is dat waar... ?

— Wie is deze jongeling ? vroeg Stauffacher ontsteld, toen hij het bleek, verwrongen gelaat zag.

Maar Arnold greep hem bij de borst en riep snikkend uit :

— Zeg mij alles... De ogen uitsteken... Wie ?... mijn vader... O ! verberg me niets !

— Zijt gij de zoon ? stamelde Stauffacher. Zijt gij Arnold Melchthal ?

— Ja ! O ! mijn vader, mijn arme vader... Heeft de wreedaard hem zo gemarteld ? Heeft hij dat gewaagd ?

— Helaas... vergeef mij, dat ik u zo die boodschap overbracht. Ik wist niet, dat gij mij horen kondt.

— Nu heb ik zekerheid... En al mijn schuld... mijn onbedachtzaamheid... Mijn vader blind... En ik zo ver van hem !

Arnold zonk in een zetel neer en weende hartstochtelijk, dan weer zijn drift vermaledijgend, zijn vader beklagend... En hij jammerde :

— Twee goede ogen heb ik, en ik kan er mijn vader geen geven... Machteloos moet ik hier zitten... O ! mijn vader... mijn vader ! Maar ik zal tot hem gaan...

- Blijf ! gebood Walter Fürst.
- Weerhoud mij niet !... Wat geef ik nog om het leven...
- Bedwing uw smart... Uw leven behoort aan uw volk... Wees weer niet onberaden...

— Aan mijn volk ? Om te jammeren en te wenen !... Om mij hier verborgen te houden, waar ik mij gevoel als in de kerker zelf van de tiran. O ! ik sta als jonge man tussen u beiden... En ik smeeek u... geef stem in de landsraad... maar ik bezit in Unterwalden veel vrienden en zij zullen strijden op mijn wenk, als zij weten, dat de een de ander stut. Of moeten wij blijven onder het juk van de vijand ? Dan ga ik heen, naar mijn vader, om met hem te sterven..., want dan is er geen nut in 't behoren van mijn leven aan mijn volk...

— Mijn jonge vriend, ik ben gereed, sprak Stauffacher. Ik heb uw daad begrepen, want ook ik heb gevoeld wat er in een vrij hart omgaat, wanneer een vreemde heerser uw huis en goed belaaft.

En Werner vertelde nu, hoe Gessler hem had gehoond voor zijn woonst, en vrouw Geertruida haar man herwaarts zond, om middelen te beramen tot een algemene tegenstand.

— O ! ik dank vrouw Geertruida en God voor die woorden die als balsem werken op mijn wonden, zei Arnold.

Hij blikte Walter Fürst smekend aan en hernam :

- Gij, die zo'n invloed hebt in Uri...
- Ik ben bereid voor de vrijheid te strijden. Maar we moeten met beleid tewerkgaan... Laten we, met enige getrouwen, samenkomen en alles bespreken.

— Waar ? Wanneer ? vroeg Arnold.

— Kalm, vriend... Als wij de strijd aanvangen, moet het zijn om hem te winnen. Anders lopen wij te pletter tegen de Oostenrijkse muur. Ge hebt gelijk... de maat is nu vol. En daarop heb ik gewacht. Slechts als een volk de slagen voelt, springt het op. En nu voelen de Zwitsers die slagen ! De hoed daarbuiten is een nieuw bewijs, hoe Gessler zelf ons rijp maakt voor krachtige tegenstand... Vooraf moeten we onze vrienden verenigen in een bond. Naar vrijheer von Attinghausen kunnen we niet gaan... hij is ziek. En zijn neef Ulrich...

- Die verraadt zijn land ! riep Arnold.
- Dat geloof ik niet...
- Hij loopt met de Oostenrijkers...

— Verraad is een monsterachtige misdaad. Ulrich von Rudenz is jong en lichtzinnig. Ja, men heeft hem met Oostenrijkers gezien, maar ik geloof niet, dat hij ons veracht... In elk geval kunnen wij hem niet over onze worsteling spreken. Dat geef ik toe. We hebben geen edelen om op te steunen.

— De Vlamingen steunden op hun arbeidersvuist, zei Stauffacher. En ze behaalden de zege bij Groeninghe.

— Juist, en ook wij moeten alleen rekenen op onze ambachtslieden, boeren en herders, hernam Walter Fürst. Eerst en vooral moeten wij met enige getrouwen samenkomen.

Hij dacht even na, en vervolgde :

— Ik ken een kleine weide, op de berg, bij het meer, tussen geboomte verborgen. Zij ligt dicht bij Uri, Schwytz en Unterwalden, en is dus van de drie kantons uit gemakkelijk te bereiken. Zij heet de Rütli. Laten we daar vergaderen : Arnold, die Unterwalden, Stauffacher, die Schwytz en ik die Uri vertegenwoordig. En laat ieder enige getrouwen meebrengen.

— Ik ken de Rütli, zei Arnold. O ! ik zal in het geheim naar Unterwalden gaan en vrienden verzamelen. Ik voel nieuwe levenskracht.

— Wanneer vergaderen we dan ? vroeg Stauffacher.

— Heden over drie weken, te middernacht. Het feest van Sint Maarten.

En de vertegenwoordigers van Unterwalden, Uri en Schwytz, de drie trouwe Zwitsers, sloegen de handen in elkaar, als een teken van hun verbond.

A. HANS.

WILLEM TELL

L. OPDEBEEK ~ UITGEVER ~ ANTWERPEN

A. HANS

WILLEM TELL

De Zwitsersche Volksheld

Penteekeningen van EDMOND VAN OFFEL

TWEEDE UITGAVE.

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1933